

כהן גדול פרק שביעי נזיר

נב.

עין משפט גר מצוה

לד א מיי פ"ד מהלך
אבות העומות הלכ
ב כמנ עשין רמו:
לה ב מיי פ"ב מהלכות
מאכלות אסורות הל'
כב כמנ לאוין קלס:
לו ג מיי פ"ב מהלכי
טומאת מת הלכה ח
ופ"ו מהל' מירות הלכ' ב
וש"ש כ"מ סג עשין
הלכ':
לז ד מיי פ"ד מהלכות
טומאת מת הלכה ו:
לח ה ו מיי פ"ב מהלכי א
ופ"ו מהל' מירות
הלכה ז:
לט ז מיי פ"ו מהלכות
מירות ופ"ד
מהלכות טומאת מת הלכה
ז:
מ ח מיי פ"ד מהלכה א:

פ"ה הרא"ש (המשך)

ביה נשמה כמו חומט
בחת' (דמקומו) ודאי אין
לנו להחשיבו בריה בפחות
מבעושה הואיל ולא הפול
ב"י נשמה בפחות מכאן:
אבל היכא דנפלה ביה
נשמה. כגון נמלה חיה
חשובה בדי' אפילו חסרה
הואיל ועדיין יכולה
לחיות: איבעיא להו שדרה
וגולגולת נתן. ודוק
תרווייהו. או דלמא [א]
שדרה כו' ועל מתני'
דהאלות ותנן ואלו
מטמאין באהול השדרה
והגולגולת שייך גמי
למבעי הך כביא. וכן מוכח
בשפתין דמייתי הך בעיא
ממתני' דאהלות. ת"ש
שדרה שגידר. פי' הוהך
כמו גזרו אילנה רוב עלעין
ללעות טרפה ותרגומו
עליין ובפי' אלו טרפות
מפי' נשתברו בירוב ב'
צדדים נתפרקו בירוב צד א'
טרויה. שיביל שם שדרה
ממנה ובקבר אפי' נשברה
או נפרקה טמאה שהקבר
מטרפה דהכי גמירי. הא לא
גידר טמאה השדרה לבריה.

קטני הא לא גידר
טמאה דלמא יז גדר
טהורה איך תבעי לך. מי
קטני הא לא גדר טמאה
בלא גולגולת. דלמא עם
גולגולת מיירי ואפ"כ אם
גדר טהורה איך. כלומר
אם לא גדר תבעי לך אי
מטמא שדרה לבריה. ת"ש
ר' יהודה (דברי) [אומר
בשם דברים] ר"ע מטמא
שדרה קא חשיב להו: של
טרסיים צורפי חנושת
עליותה באורי מקום שאין
העיראה אהול שלא ישמאו
הכנסים של וכל הרוסאים
אמרו שהיו בקיאים להכיר
בבעמות שהם משדרה
וגולגולת ולהשוות עצם
לעצם ולירע אם הם מבי'
מתים או ממת א' ואמרו
איך כאן שדרה ממת א' ולא
גולגולת ממת אחד והגודר
שההיל עליהם בעודם
קבור (א) אינו מגלת. דאי
משום טומאת אהול אפילו
היה שם שדרה ממת א' לא
היה מגלת כיון דאין
השדרה שלימה כדאמר'
לעיל גדר רוב עלעין שבה
טהורה. ת"ש מעניינא ומה
ן ד' דברים וכו' ועל תצי
קב עצמות וכו' מדלא קתני
ועל רובע עצמות הבא מבי'
מתים כדאימת בפלוגתא
דר"ע ורבנן במטבת אהלות
אילאי דלענין תגלת נזיר
היינו הך וכל עצם
כשעורה שנהלק לשנים
אעפ"י שהוא ממת א'.
והשדרה והגולגולת במי'

ת"ש בהם יבוא בכולן. גזי טרסיים כתיב אשר יפול מהם אל
תוכו ובמקום אחר כתיב אשר יגע בהם צמותם הא כיצד
ייעש שני המקראות הללו וכו' ושיערו חכמים כבעדשה דמיקריא
מהם זהו צמותם שרץ אחד ומיקריא בהם לפי שהחומט תחילת
ברייתו כבעדשה וש"מ שיעורא גמירי
מדבעין כבעדשה שהרי החומט גם כי
הוי תחילתו כבעדשה היינו עם רגליו
וקרניו ומ"מ אי חתך מינייה פורתא
דמיפתחי' מעדשה מפ"ה חיה ופ"ה
בעין כבעדשה ממע כברייתא וש"מ
שיעורא גמירי ודחי א"ר שמעיה כי
בעין שיעורא כבעדשה היכא דלא
נפלה ציה נשמה כגון חומט שאס
נפתח מעט תחילה או ודאי אין לנו
להחשיבו ציה בפחות הואיל ועלולס
לא יפול צו נשמת חיים בפחות מכן
אבל היכא דנפלה ליה כגון נמלה
חיה חשוכה היא כי אף קולא נרליה
או שום דבר ממנה יכולה עדיין
לחיות הרבה שאין חיה תלוי' בדבר
שקל': **איבעיא** להו שדרה
וגולגולת נתן. לדוקא על טעמיה מגלת
או דלמא או שדרה או גולגולת נתן
והוא הדין דלמתניתין דאהלות (פ"ב מ"א)
נמי מיעביא ליה וכן משמע בסמוך
דמייית מתניתין דאהלות למיעביא
בעין: **ת"ש** שדרה שגדר רוב
על עואין שבה. פי' שיער רוב ללעות
שזה כרגום של ללעות עלעולין:
טהורה. צעלמא [אמרין] כמה
חסרון בשדרה וכו'. ולא טעמא אמר'
שמואל צפ' אלו טרפות (טולין מ:): וכן
לטרפה וגם כאלו נראה לרבינו יצחק
ד"ס להשוות דלס נשתברו רוב
ללעותה טרפה וכדלמא צפ' אלו
טרפות (שס נב). נשתברו צרוצ שני
לדין טרפה נקרו אפילו צרוצ כז'
אחד: **ובקבר אפי' משוכרת**
או מפורקת טמאה מפני שהקבר
מצרפה. דהכי גמירי:

טעמא גידר הא לא גידר טמא
וקס"ד לאירי בגולגולת
ואפ"ה טמאה וש"מ דלס שדרה או
גולגולת נתן ומשני מי קתני הא לא
גידר טמאה הא קמ"ל דכי גידר
טהורה ואיך תבעי לך פירוש מי קתני הא לא גידר טמאה בלא
גולגולת דלמא כשיש עמה גולגולת איירי ואפ"כ [כן] כי גידר רוב
ללעות שזה טהורה: ואיך תבעי לך. כלומר בלא גידר ואין שם אלא
השדרה בלא גולגולת מיעביא לך: **ת"א** שמע רבי יהודה אומר ששה
דברים ר"ע מטמא. בסמוך קא חשיב להנן ששה דברים וחכמים
מטהרין וחזר בו ר"ע. **טעמא** שהביאו קופה מלאה עצמות
לברית הבנסת של טרסיים. פירוש טרפי נשמת: והניחיה צלוי. **מקום**
שאין גג עליו פן יטמאו צהאל הנכנסין שם: נכנס תודום הרופא
וכל הרופאים עמו ואמרו אין כאלו שדרה ממת אחד. וצפירוש משניות
מלאחי דהכי איתא צפיירי אמרו הואיל ויש כאלו מטהרין [ומטמאין]
נעמוד למנין פירוש ר"ע וחכמים שנהלקו בשדרה וגולגולת צהלים
משני מתים ובסמוך מייתי לה ובמס' אהלות פ"ב (מ"ו) נמי נתן פלוגתייהו
שעלם

אמר רב יהודה מדסקרתי ס"ט. אלה הטמאים לכה כלל השרץ
כל הנוגע בהם צמותם וגו' (ויקרא יב) אי בהם יכול כולס דכי
נגע ככולס יהא טמא אבל לא א' צמקתו מ"ל וכל אשר יפול
עליו מהם צמותם כו': ושיערו חכמים. שמגע עדה יטמא שהוא
כעדה צ' ששוק ככולו: **שן החומט**
כו'. ומדקא בעי שיעורא בריה כעדה
ש"מ שיעורא דבריה כולה בעין ולי
חסרה שיעורא נפקא לה מכלל
טומאתה וה"ה לענין אפ"ה: **אמר**
ר' שמעיה כי בעין שיעורא. דבריה
במידי דכל ברייתו כבעדשה אבל גבי
נמלה צ' צפמות מעדשה הויא צה
נשמה דהא שלמה נמי לא הויא כולה
כעדה לא בעין שיעורא ואכתי
תבעי לך: **אמר רבא פ"ט [שדרה]**
שיעורא רוב ללעות שזה. שעקר רוב
ללעות שזה טהורה ואפ"כ שן
מונחת עדה וכו' וקצר כו'. מפני
שהקבר מטרפה להיות דוכמו שלמה.
הא לא גידר טמאה ואפ"כ דליכא
גולגולת צהדה וש"מ לטרה או
גולגולת נתן: איך. לא גידר עדיין
תבעי לך: ששה דברים. לקמן
קחשיב להו: של טרסיים. צורפי
נחשת ואמרי לה של אותה אומה
ואמרי לה אורגים ודומה לו צמקת
ע"י (דף פ:): צמקת דרבי אליעזר
כשנתפס למלכות דאמר להו רבס
של טרסיים אני: והניחיה צלוי.
כדי שלא יהיו מיטמאין צמותן עלמות:
ונכנס תודום הרופא. שיהיה צקי
ומומחה אס הן ממת אחד או משני
מתים: ואמרו אין כאלו שדרה ממת
אחד. ואין הנזיר מגלת לא אהילו
ואפילו לר"ע שיהיה אומר צמחלה
שאפי' היא צה צה משני מתים מטמא
על אהילו חזר בו ר"ע: **טעמא משום**
דליכא ציה שדרה ממת אחד. קאמר
לדין הנזיר מגלת הא איכא (א) חדא
דמת אחד מטמא צהאל ואין מועיל
הנחתו צלויאל כלום והנזיר מגלת
עליו ותפשוט דלו שדרה או גולגולת:
לא לעולם אימא לך שדרה וגולגולת
ממת אחד בעין והאי דקאמר להו
מיבעיא קאמר לא מיבעיא שדרה וגולגולת דמת אחד כדי שיעור
טומאת אהל דליכא אלא אפילו שדרה ממת אחד וגולגולת ממת
אחד ולדברי ר"ע הוי מטמא לא איכא: **פ"ט ממניינא**. דששה דברים
על אבר מן המת הבא מבי' כגון הזרוע או השוק שיש בו
שתי עצמות והאחד ממת אחד והאחר צה ממת שני וקרייין הן
אבר אחד: **ר"ע מטמא והנמים מטמא**. לפי שלא אמרו שיהא
מטמא צהאל אלא צהאל ממת אחד ואבר מן החי צהאל מאלס אחד
וחאי קב עצמות הבא ממת אחד ורביעית דס הבא ממת אחד צמגע
ולא צהאל ולדברי ר"ע אפי' צהאל ועס כשעורה ממת אחד וצכל
אלו ו אומר ר' עקיבא שאפי' הן צהין משני מתים הרי אלו מטמאין:
לעולם

משני מתים יהו טהורין: **טעמא** דליכא שדרה ב' דמת חדא. פי' ממת חדא: הוי אפ"ה שדרה לא גולגולת דמת חדא נזיר מגלת עליה
וש"מ או שדרה או גולגולת נתן. ודחי דלמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא שדרה וגולגולת דמת אחד דמת חדא. פי' ממת חדא: הוי אפ"ה שדרה לא גולגולת דמת חדא נזיר מגלת עליה
לרופאים אס השדרה ממת אחד או לא והא מסממא היתה מפורקת ומשוכרת ואמרינן לעיל דלף ממת אחד טהורה ואומר רבינו יצחק לאירי
כגון דעל אותן עצמות האהיל האדם בעודן בקצר ואמר לעיל הקצר מטרפו: **ת"ש** ממניינא מה הן ששה דברים שר"ע מטמא וחכמים
מטהרין על אבר מן המת שבא משני מתים ועל אבר מן החי שבא משני בני אדם ועל חצי קב עצמות שבא מבי' מתים. ומדלא קאמר הכל
ועל רובע עצמות הבא משני מתים כדתנן צמקת אהלות (פ"ב מ"ו) צפולגתא דר"ע ורבנן יש להוויס דהכל לענין תגלת נזיר איירי דלמא מגלת
על פחות מחצי קב ולהכי נקט חצי קב דעל רובע הקב דלמ"ה ממת אחד אינו מגלת כדתנן צמקתא והתם לענין טומאת אהל גירדא קתני:
ו**שבא משני מתים**. דלילו צה ממת אחד לר"ע מגלת כדתנן צמקתא לר"ע ופליגי רבנן עליה והכל נתן דר"ע. דכר ציה וצדין הוא
דא ועל רביעית דם כו' ועל עצם כשעורה שנהלק לשנים. אף כי הוא ממת אחד: והשדרה וגולגולת. צמקת אהלות (פ"ב מ"ו) תניא צהאל
צפולגתא דר"ע ורבנן השדרה וגולגולת משני מתים: **ו**א"א**** ס"ד או שדרה או גולגולת נתן ושבועה הייין. פי' דמלקן צו ר"ע ורבנן צפירישא
נתן ששה דברים אלא ודאי שדרה וגולגולת חד' דלא מטמא הא בלא הא ומשני לעולם שדרה וגולגולת כתיב חשיב להו וקמי ועס כשעורה
מחושבנא דששה דברים דכי קתני ששה דברים דפליגי על ר"ע לאפוקי ועס כשעורה דיחיד הוא דפליגי עליה דמניא ועס כשעורה כו':
ואיבעית

א' נראה דל"ל ולכן אס הי' שם שדרה ממת אחד היה מגלת דלי משום וכו'.